

UN MIRACLE DE SANT MAGÍ?

Anna Mas Fusté

El meu avi, Ramon Fusté Gabarró, va morir el 2 de setembre de 2004 a l'edat de 81 anys, víctima d'una llarga malaltia.

Podria explicar moltes coses d'ell, però la intenció d'aquest escrit va per un altre camí. Simplement voldria deixar constància d'un fet curiós que li va passar a l'avi just el dia 19 d'agost de l'any passat, la diada de Sant Magí.

No voldria entrar en els detalls que anaven lligats a la seva malaltia, però per a fer més comprensible aquest escrit, sí que crec necessari comentar que la malaltia de l'avi, progressivament, li va anar limitant totes les funcions vitals i en aquelles dates, es trobava en un estat pràcticament vegetatiu.

El dia 18 d'agost, els meus pares i jo vam anar al sopar amb el cor compungit, pensant que potser en qualsevol moment de la nit hauríem de córrer, doncs l'estat de l'avi aquell dia era extremadament delicat. Finalitzada la subhasta de les coques, em vaig atansar al seu domicili per comprovar com estava i la meva tieta, que el cuidava aquella nit, m'informà que havia hagut de trucar als serveis d'urgències perquè la situació havia empitjorat. El metge que el va atendre li injectà un Urbason per dilatar-li les vies respiratòries i millorar la seva capacitat pulmonar, que en aquells moments era pràcticament nul·la, i no ens va donar gaires bones esperances.

Amb els nervis d'aquell moment, vaig retornar al ball per avisar els meus pares de la situació i, precipitadament i sense acomiadar-nos de

ningú, vam abandonar la festa. Aquella nit va ser dura i tots ens temíem el pitjor.

Però per sorpresa nostra, l'endemà, dia 19, diada de Sant Magí, l'avi es va despertar en un estat de salut tan inesperat i irreconeixible que ens deixà a tots perplexos: tenia els ulls oberts, atents, brillants; el cap clar, ens identificà tots pels noms i fins i tot va parlar (feia setmanes que l'avi no podia articular cap frase ni obrir els ulls). I el millor de tot és que va tornar a fer broma i va riure en diverses ocasions. Estava tan content...!!! Li vam explicar tots els detalls de l'entrada de l'aigua, la festa, el sopar..., i se'l veia disfrutar tant!

Sant Magí era la festa ceriverina que l'avi vivia amb més intensitat, potser per la implicació que hi té la nostra família, però realment, era l'única festa a la que assistia i crec que tenia un sentiment especial que l'hi vinculava.

Aquest últim Sant Magí va ser molt especial per a la nostra família. Tot i assistir als actes del dia 19, tots vam ser amb l'avi el màxim de temps que ens va ser possible. Cap de nosaltres volia marxar del seu domicili perquè tornàvem a estar amb l'avi despert, alegre i tranquil que

tots recordàvem però que feia molt de temps que ja no vàiem. Crec que aquell dia va ser com un regal, com un somni, tant per a nosaltres com per a l'avi, i el vam saber aprofitar per gaudir al màxim de la seva companyia.

Vam fer bé, perquè l'endemà, l'avi tornava a estar en l'estat desesperat amb el que feia setmanes que convivia. La situació es va anar empitjorant i poc a poc la flama de la seva vida es va anar apagant.

I és aquí on jo em pregunto: com entendre el canvi tan radical que va fer l'avi d'un dia per l'altre? És cert que la ciència hi va intervenir, però davant la casualitat en la data en la que van passar aquests fets, vull pensar que Sant Magí també hi va aportar la seva espurna, per permetre al meu avi de gaudir per última vegada d'aquesta festa en companyia de tots.

